

Fesjen: Lagtet dette Lovforslag er for en væsentlig Del en Modifikation af den gjældende Ret med Hensyn til Begjælsager, er der dog, som den høitærede Landsthingsmand, der nu satte sig, bemærkede, afstilligt Nytt deri, som for de Fleste vil være ukjendt, og der vil derfor vistnok være endnu større Fryde end med Hensyn til det forrige Lovforslag til at henvisse dette Lovforslag til et Udvalg. Det er med Hensyn dertil, at jeg blot vilde tillade mig at gjøre et Par enkelte Bemærkninger med Hensyn til Indholdet af det foreliggende Lovforslag. Det har jo vistnok været Hensigten, allerede da Frdn. af 18de Mai 1825 udkom, at søge baade at simplificere Rettergangsmaaden med Hensyn til Begjælsager og at gjøre den hurtigere; men jeg tror, at Erfaringen har viist, at det ikke har været opnaaet hidtil. Der er jo imidlertid ved Lov af 19de Februar 1861 om Sø- og Handelsretten sket et stort Fremskridt derved, at visse Begjælsager, nemlig de, der reises mellem Bankiers og Mæglere og Handlende, og de, der reises mellem Handlende indbyrdes, ere Gjenstand for gjaesteretsvis Behandling, og jeg vil tillade mig at henstille, om det ikke kunde være nyttigt at gjøre denne Regel, der nu er indskrænket til Begjælsager mellem Handlende, anvendelig paa alle Begjælsager, hvorved Proceduren jo væsentlig vilde forkortes, og hvorved der vilde opnaas, at Bedkommende kunde stævnes med Afstens Varsel. Den gjaesteretsvisse Behandling er jo i det Hele en Del hurtigere end den sædvanlige Retssafgjørelse, og der er, synes jeg, Grund til i dette Forhold at gjøre den til almindelig Regel, saameget mere, som Forholdet er det, at, medens det i tidligere Tider var sjældent, at Begjælsere benyttedes af Andre end Handle de, er det jo nu blevet meget gængs i alle Samfundsklasser at lave Begjælsere og skrive paa Begjælsere, og i Særdeleshed er det jo i høi Grad blevet gængs, efterat til den ene Side Gjældsfaengslet er ophævet, og der til den anden Side i enhver lille By er en Bank, undertiden to eller flere. Man ser da ogsaa alle mulige Folk, man ikke skalde tro det om, og som knap kunne lese og skrive, sætte deres Navne paa Begjælsere og undertiden ogsaa benytte Navne, de ikke have Tilladelse til at benytte, og det vil jo ogsaa ses af de Samlinger af Domme, der komme frem i Rytten hvert Aar, hvor stort et Antal af Begjælsforsalfningsager der nu forekommer, fordi denne Begjælsstedelse og Hiden paa Begjælsere er ubbredt i ganske andre Samfundslag, end tidligere var Tilfældet. Det forekommer mig derfor, at der ogsaa kunde være Grund til, at Sager, der ikke reise sig af Begjælsere mellem Handlende, bleve gjort til Gjenstand for den hurtige Procedure, den hurtigere Afgjørelse, som Gjaesteretsbehandlingen tilstedevæ. — Jeg tror, at der ogsaa kunde være Anledning til at gjøre det mere klart, end § 5 gjør det, i hvilket Tilfælde der kan gives Anstand i disse Sager; thi vel indeholdes

der i § 3 en Bestemmelse om, hvilke Indsigelser der kan gjøres gjældende mod en Begjæls, men jeg ser ikke, at det vil være muligt for en Dommer at negte en Indstævnt Anstand, uden at han fremfatter nogen Indsigelse, men blot for at give Tilsvaret i Sagen. Dette forekommer mig imidlertid ikke rigtig i den Slags Sager. Med Hensyn til Udtrykkene i § 3 forekommer det mig, at det, naar man vil begrænde Indsigelserne saaledes, som sket er, vilde være meget ønskeligt, at Udtrykket i § 3 b: Begjælsens „Indhold“ om mulig blev præciseret noget nærmere. „Indhold“ bestaar jo af en Mængde forskellige Bestanddele, og det kan dog ikke være Meningen, at det skulde være tilladt at tage en Indsigelse i Betragtning, der angik aldeles ligegyldige Ting med Hensyn til Indholdet, hvilket kunde benyttes til at forhale Retssafgjørelsen. — Jeg vilde være den høitærede første Læser meget forbunden, om han, hvad jeg heller ikke tvivler om, at han vil faae Leilighed til, vilde udvise navnlig Reglerne om Sikkerhedsstillelsen. Jeg tør ikke indlade mig nærmere derpaa, thi det staar ikke for mig fuldkomment klart, hvilke Vanfælgigheder der kan opstaa med Hensyn til dette Punkt. — Endelig skal jeg blot gjøre den Bemærkning, at, naar det i Lovforslagets § 10 hedder i Dverensstemmelse med Frdn. 18de Mai 1825, at skulde det Tilfælde indtræde, at Notarii Medvirkning ikke i betimelig Tid kunde have, kunne to lovfaste Vidner bruges til disse Forretninger, forekommer det mig ikke, at denne Sætning, som jeg i det Hele ikke tror, at der er nogen Nødvendighed for, staar fuldstændig i Harmoni med Begjælslovsforslagets § 81, hvor der siges, at Protest skal foretages af Notarius publicus eller af en „anden dertil i Lovgivningen bemyndiget Person.“ Det er ialtsald en temmelig vid Forretning, naar man siger, at to lovfaste Vidner, som den, der vil have en Protest optagen, vælger frit, ere „en Person, der ved Lovgivningen er bemyndiget“ til at udføre disse Forretninger. Det er vistnok mindre væsentligt, efter som det vil være meget sjældent, at man kan paavise, at Nogen, der har begjæret Protest optagen, har ladet den optage ved to Vidner. I detmindste i Provindserne er det vist ganske ukjendt, og jeg tror heller ikke, at der er Trang til en saadan Bestemmelse, saameget mere mindre, som Embedet som Notarius publicus jo ikke er begrænset til en vis Jurisdiktion, saaledes som f. Ex. Dommerembedet, idet Dommeren kun kan fungere i sin Jurisdiktion. Notarius publicus kan, som bekjendt, fungere i hvilken som helst Jurisdiktion i Landet.

Justitsministeren (De Meemann): Hvad angaar § 8, som blev berørt af den erede første Læser (Magen), vil jeg blot erindre om, at disse sidste Ord: „Særligt bør Alreften strax lovlig forfølges“ ere optagne af Forordningen af 1825. Det gjælder i det Hele om alle Bestemmelserne i